

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Airport Logistic Services a. s.**, se sídlem V Zámčích 45/40, Praha 8, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2017, č. j. 3287/DS/16-3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 6. 2018, č. j. 30 A 45/2017 – 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 1. 2017, č. j. 3287/DS/16-3, (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Sokolov, odboru právního, oddělení správních deliktů (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 21. 7. 2016, č. j. 4585/2016/OP/ANSU-20 (dále jen „prvostupňové správní rozhodnutí“), jímž byl žalobce uznán vinným, že jako provozovatel motorového vozidla Mercedes Benz Viano, RZ X, nezajistil, aby nezjištěný řidič s tímto vozidlem nestál dne 17. 12. 2015 v době kolem 14:13 hodin v obci Sokolov, na pozemní

komunikaci ul. Karla Havlíčka Borovského v místě, kde je to vodorovnou dopravní značkou č. V 13a zakázáno, tedy jako provozovatel vozidla nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče v provozu na pozemních komunikacích stanovené zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), čímž spáchal správní delikt dle § 125f odst. 1 téhož zákona. Za výše uvedený delikt byla žalobci uložena pokuta 1500 Kč a zároveň povinnost uhradit paušální náhradu nákladů správního řízení ve výši 1000 Kč.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) žalobou, jíž se domáhal zrušení napadeného i prvostupňového správního rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Uvedl, že výrok prvostupňového správního rozhodnutí je v rozporu s § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v rozhodném znění (dále jen „zákon o přestupcích“) a § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), jelikož neobsahuje všechny zákonné náležitosti (přesnou specifikaci místa správního deliktu a pregnantní právní kvalifikaci). Dále namítal, že stání motorového vozidla na ploše označené dopravní značkou č. V 13a není protiprávní, neboť zakazuje vjetí vozidla na tuto plochu, nikoliv však jeho následné stání. Prvostupňový správní orgán taktéž dle žalobce neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Trval též na tom, že řidič jím provozovaného vozidla musel řešit náhlou neodvratitelnou komplikaci, když motor automobilu jevil známky vážné poruchy, pročez mu nezbyvalo, než jej nechat zastavený právě na místě s vodorovnou dopravní značkou č. V 13a a jít hledat dostatečnou pomoc. Dále žalobce konstatoval, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla, a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Namítal též, že v řízení před správními orgány nebylo prokázáno, že by údajně porušená dopravní značka měla zákonný podklad, tedy zda byla stanovena opatřením obecné povahy v souladu s § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu, neboť takové opatření nebylo v řízení vůbec provedeno jako důkaz. Předmětné místo navíc ohledal, přičemž příslušné dopravní značení není čitelné, pročez si řidič vozidla tohoto dopravního značení nemusel vůbec všimnout. Videozáznam pak považoval za nepřipustný důkaz, jelikož byl pořízen v rozporu se zákonem o ochraně osobních údajů. Správním orgánům pak také vytýkal, že se vůbec nezabývaly otázkou, zda změna právní úpravy, ke které došlo v průběhu řízení o správním deliktu, není pro žalobce příznivější.

[3] Krajský soud podanou žalobu rozsudkem ze dne 13. 6. 2018, č. j. 30 A 45/2017 – 36 (dále též „napadený rozsudek“) zamítl. Konstatoval, že § 10 zákona o silničním provozu není v rozporu s ústavním pořádkem České republiky, odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, či nález Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16. Dále vyhodnotil, že z výroku prvostupňového správního rozhodnutí jasně vyplývá podstata protiprávního jednání, přičemž i když připustil možnost konkrétnějšího výroku s detailnější identifikací místa spáchaného správního deliktu, v kontextu odůvodnění rozhodnutí a fotodokumentace založené ve správním spise neměl pochyb o tom, že jeho formulace je natolik určitá, že nemůže způsobit nepřezkoumatelnost rozhodnutí jako celku; totéž uvedl k námitce brojící proti nekonkrétnosti výzvy prvostupňového správního orgánu ze dne 21. 1. 2016,

pokračování

č. j. 4585/2016/OP/ANSU-4. Dovolával-li se žalobce, že mu bylo odepřeno právo na obhajobu, upozornil krajský soud, že byl písemností ze dne 16. 2. 2016, č. j. 4585/2016/OP/ANSU-6, předvolán k podání vysvětlení, avšak výpověď odepřel s tím, že by jejím provedením vystavil sebe nebo osobu blízkou stíhání, čímž si sám významně zúžil prostor pro vlastní obhajobu. Taktéž uvedl, že aby vozidlo mohlo na místě vymezeném dopravní značkou č. V 13a stát, lze velmi jednoduchou úvahou dovodit, že muselo na uvedené místo nejprve vjet; tím došlo k porušení zákona, protože je-li zakázáno vjetí, je zakázáno i stání na takovém místě. K výkladu dostatečné snahy správních orgánů zjistit pachatele přestupku odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46. Prvoinstanční správní orgán nedisponoval žádnými indiciemi o pachateli přestupku, krom označení osoby odepírající výpověď; za takové situace tedy nebylo povinností správního orgánu činit žádné další kroky směřující ke zjištění pachatele přestupku (rozbor videozáznamu, místní šetření, dotazování obsluhy blízké pekárny) a jím učiněné úkony zcela naplňují zákonný požadavek nezbytných kroků. Krajský soud upozornil, že žalobce se v průběhu správního řízení omezil pouze na jediné vysvětlení jednání řidiče vozidla, a to náhlou poruchu motoru, přičemž neuvedl nic dalšího, ani nenavrl žádný důkaz. Informace o nezbytnosti nákupu jídla a nápoje z důvodu řidičova diabetu, stejně jako telefonát zaměstnanci odpovídajícímu za stav vozidel, měly zaznít již v průběhu správního řízení. Správní rozhodnutí se tak dle krajského soudu opírají o dostatečně zjištěný skutkový stav, který je výsledkem řádně provedeného dokazování, přičemž žalobcovu indolenci v řízení nelze klást k tíži správním orgánům. K námitce, že příslušné dopravní značení není čitelné, krajský soud uvedl, že to nemá na posouzení věci žádný vliv, neboť k protiprávnímu jednání došlo dne 17. 12. 2015 a žalobce prováděl šetření na místě až více jak rok poté; chtěl-li se takto bránit, měl se na místo správního deliktu vypravit v době bezprostředně následující, a bylo-li by značení v té době skutečně nečitelné, pak měl takovou námitku uplatnit v průběhu správního řízení. Stejně tak dle krajského soudu nebylo nutné ve správním řízení prokazovat, že porušená dopravní značka byla řádně stanovena opatřením obecné povahy, neboť správní rozhodnutí se opírají o dostatečně zjištěný skutkový stav; jestliže žalobce měl výhrady vůči dopravnímu značení, bylo na místě je uplatnit vůči správním orgánům a ty by se s nimi musely vypořádat. Nedůvodnou shledal též námitku, že videozáznam je nepřipustným důkazem, jelikož byl pořízen v rozporu se zákonem o ochraně osobních údajů, neboť zdůraznil, že řidič vozidla se dopouštěl protiprávního a pro společnost nebezpečného jednání. Považoval proto za zcela absurdní požadavek, aby ten, kdo útočí na společensky chráněné hodnoty, se dovolával ochrany svého soukromí, která by mu umožnila beztrestně se dopouštět protiprávního jednání. Navíc se jedná o námitku hypotetického charakteru, neboť žádný konkrétní zásah do soukromí žalobce nenastal, když ze záznamu je patrná pouze registrační značka vozidla.

II. Kasační stížnost žalobce

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Konstatoval, že krajský soud by specifikaci místa obsaženou ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí považoval za nedostatečnou, kdyby nebyla zpřesněna v jeho odůvodnění, a jestliže by místo parkování vozidla nevyplývalo z fotografie. Tyto odkazy jsou však dle stěžovatele nepřipustné. Poukázal přitom na

judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to rozsudek ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42, rozsudek ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014 – 53, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73. Názor, že obligatorní náležitosti výroku musejí být v něm skutečně obsaženy, považuje za konstantní, neboť byl recentně podpořen usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, jakkoli se netýkal vymezení místa, ale jiných náležitostí výroku rozhodnutí. S ohledem na tuto judikaturu nemůže dle přesvědčení stěžovatele argumentace krajského soudu obstát, neboť pouhý odkaz na poměrně dlouhou ulici není dostatečný k přezkoumání toho, zda došlo k porušení dopravní značky č. V 13a.

[5] Stěžovatel dále uvádí, že dopravní značku č. V 13a lze porušit jen a pouze tím, že řidič do oblasti vyznačené touto dopravní značkou „vjede“. Trestný je tedy vjezd, následné parkování v této oblasti již protiprávní není. Je totiž úvahou zákonodárce, kterou část jednání řidiče bude trestat; v některých případech se rozhodl kriminalizovat pouze vjezd (nyní posuzovaná situace), v jiných případech se postihuje pouze stání v dané oblasti (oblast vymezená dopravní značkou „zákaz zastavení“), v dalších obojí (např. v případě dopravní značky „Pěší zóna“). V nyní projednávaném případě dle stěžovatele ke spáchání přestupku nepochybně došlo, protože někdo s vozidlem do oblasti vyznačené dopravní značkou č. V 13a vjet musel; za toto jednání ovšem není postižitelný on, neboť se nejedná o přestupek spočívající v neoprávněném „zastavení nebo stání“, ale v neoprávněném „vjezdu“. Provozovatel vozidla je odpovědný jediné tehdy, dopustí-li se nezjištěný řidič neoprávněného zastavení nebo stání, nebo jedná-li se o přestupek zjištěný automatizovaným systémem. V případech jiných porušení dopravních předpisů, například při neoprávněném vjezdu, je odpovědný pouze řidič. Trestné je totiž jen takové jednání, které je právním předpisem výslovně za trestné označeno.

[6] Žalovaný ke kasační stížnosti uvedl, že důvody v ní obsažené jsou obsahově totožné s žalobními i odvolacími námitkami, pročez se k ní nebude vyjadřovat.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[8] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatel uplatnil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Sporný výrok prvostupňového správního rozhodnutí zní, že „účastník řízení *Airrrport Logistic Services* (...) se uznává vinným, že jako provozovatel motorového vozidla (...) nezajistil, aby nezjištěný řidič s tímto vozidlem nestál dne 17. 12. 2015 v době kolem 14:13

pokračování

hodin v obci Sokolov, na pozemní komunikaci ul. Karla Havlíčka Borovského, a to v místě, kde je to vodorovnou dopravní značkou č. V 13a zakázáno.“ Krajský soud při jeho přezkoumání dospěl k závěru, že „z výroku tedy vyplývá samá podstata protiprávního jednání – vozidlo stálo v ulici K. H. Borovského v Sokolově na místě, kam vodorovná dopravní značka č. V 13a zakazuje být jen vjezd (laicky řečeno, vozidlo stálo na silnici v místě vyšrafovaném bílými pruhy). Jistě, v určité rovině si lze, pokud jde o detailnější identifikaci místa spáchaného přestupku, představit výrok ještě konkrétnější, nicméně v kontextu s odůvodněním rozhodnutí, kde je uvedeno, že vozidlo stálo v ulici K. H. Borovského před pobočkou UniCredit Bank, a fotodokumentací přestupku, která je založena ve správním spisu, není pochyb o tom, že formulace výroku je natolik určitá, že nemůže způsobit nepřezkoumatelnost rozhodnutí jako celku.“ Stěžovatel pak v kasační stížnosti brojí proti právnímu posouzení krajského soudu, že citovaný výrok prvostupňového správního rozhodnutí obsahuje dostatečnou specifikaci místa spáchaní správního deliktu. Odvolává se na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42, v němž soud uvedl, že v případě správního trestání je třeba, „aby skutek, pro který je se stěžovatelem vedeno správní řízení o správním deliktu, byl řádně označen, a to nejen časem, ale i přesným místem jeho spáchaní. Důvod takového požadavku je zřejmý – z popisu skutku musí být patrné všechny skutkové okolnosti jednání potenciálního delikventa, které jsou rozhodné pro úsudek, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu, kvůli němuž je řízení vedeno. (...) K porušení povinnosti mělo dojít tím, že na ulici Jiráskova mělo být předmětné vozidlo zaparkováno v zóně placeného parkování bez zaplacení parkovaného. Nicméně správní orgán I. stupně blíže nespecifikoval místo, kde mělo k porušení pravidel silničního provozu dojít, neboť místo spáchaní deliktu bylo označeno jako „ulice Jiráskova“. (...) Stěžovatel namítal, že předmětná ulice je dlouhá asi 665 m a že na této ulici jsou jak placená místa k parkování, tak i místa neplacená. Z výroku správního orgánu I. stupně ovšem nelze dovodit, kde přesně v rámci dané ulice se skutek stal, tudíž nelze posoudit, zda právě v tom místě, kde měl být skutek spáchán, bylo vskutku parkování zpopltněno. Tuto vadu rozhodnutí v tomto případě nelze překonat ani s poukazem na fotografie, které jsou součástí spisu a jimiž byl proveden důkaz listinou. I kdyby takové fotografie mohly při důkladném zkoumání a porovnání se situací na místě samém třeba ohledáním či analýzou dostupných mapových nebo jiných podkladů (např. podkladů pro umístění dopravních značek) vést ke zjištění, kde přesně v rámci Jiráskovy ulice stěžovatel parkoval, není možné takovýto závěr činit až ex post při analýze samotného správního rozhodnutí, nýbrž v samotném řízení o správním deliktu. Výsledek zjištění pak musí nalézt odraz v natolik přesném a jednoznačném popisu skutku, že z něj bude patrné, že parkující vozidlo stálo právě na takovém místě v rámci dané ulice, na němž bylo třeba zaplatit poplatek za parkování.“

[11] Nejvyšší správní soud však konstatuje, že v nyní projednávané věci je situace odlišná oproti odkazovanému rozsudku, neboť jejich výroky co do konkrétnosti určení místa spáchaní správního deliktu jsou formulovány jinak. V případě citovaného rozsudku zněl výrok prvostupňového správního rozhodnutí tak, že „dne 13. 5. 2013 v čase 10:12 v ulici Jiráskova v Pardubicích porušil nezjištěný řidič uvedeného vozidla zákaz vyplývající z dopravní značky IP25a“, místo protiprávního jednání tedy bylo uvedeno pouze v rozsahu celé ulice, bez jakékoli bližší konkretizace její části či v ní se nacházející plochy. To také reflektoval Nejvyšší správní soud, když správní orgán kritizoval za to, že „blíže nespecifikoval místo, kde mělo k porušení pravidel silničního provozu dojít, neboť místo spáchaní deliktu bylo označeno jako „ulice Jiráskova“. V nyní řešeném případě však výrok prvostupňového správního rozhodnutí stěžovateli vytýká, že nezajistil, aby nezjištěný řidič s tímto vozidlem

nestál dne 17. 12. 2015 v době kolem 14:13 hodin v obci Sokolov, na pozemní komunikaci ul. Karla Havlíčka Borovského, a to v místě, kde je to vodorovnou dopravní značkou č. V 13a zakázáno“; je zde tedy zcela zjevně patrný rozdíl, kdy místo spáchání správního deliktu je krom celé ulice konkretizováno taktéž určitou její částí, a to plochou vyznačenou vodorovnou dopravní značkou č. V 13a (část pozemní komunikace vyšrafovaná šikmými rovnoběžnými čarami).

[12] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s interpretací podanou stěžovatelem, že nebyť fotografie založené ve správním spise a informací uvedených v odůvodnění správního rozhodnutí, považoval by krajský soud sporný výrok sám o sobě za nedostatečný; to z napadeného rozsudku neplyne, byť krajský soud kontext výroku a dalších indicií vyzdvihuje. Nejvyšší správní soud se naopak ztotožňuje s posouzením krajského soudu, že jakkoli by identifikace místa spáchání správního deliktu ve výroku sice mohla být ještě detailnější, považuje ji za dostatečně konkrétní. Lze z ní totiž jednoznačně seznat, že vozidlo provozované stěžovatelem stálo právě na ploše označené vodorovnou dopravní značkou č. V 13a (v čemž je případ skutkově odlišný od citovaného rozsudku, neboť v něm nebylo správním orgánem ve výroku dokonce ani konstatováno, že by vozidlo stálo na placeném místě k parkování). Stěžovatel taktéž tvrdí, že obligatorní náležitosti výroku musejí být obsaženy přímo v něm, přičemž poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014 – 53, dle něž *„nedostatečné vymezení skutkových okolností spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí nelze nahradit jeho specifikací v odůvodnění rozhodnutí. K tomuto závěru ostatně dospěl i rozšířený senát ve výše citované věci (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73)“*. Tyto závěry své dřívější judikatury Nejvyšší správní soud nikterak nerozporuje a stejně jako stěžovatel je považuje za konstantní; v projednávané věci však má za to, že tento požadavek je naplněn. V případě rozsudku ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42, se totiž až z pořízených fotografií snažil krajský soud dovodit bližší určení místa spáchání správního deliktu, neboť ve výroku byla uvedena pouze celá ulice; na to reagoval Nejvyšší správní soud tak, že *„i kdyby takové fotografie mohly (...) vést ke zjištění, kde přesně v rámci Jiráskovy ulice stěžovatel parkoval, není možné takovýto závěr činit až ex post při analýze samotného správního rozhodnutí, nýbrž v samotném řízení o správním deliktu“*. I v tomto ohledu je však v nyní řešené věci situace znatelně odlišná, neboť prvostupňový správní orgán již v rámci řízení o správním deliktu ve výroku svého rozhodnutí uvedl přímo konkrétní plochu v rámci předmětné ulice, kde k protiprávnímu jednání došlo. Fotodokumentace založená ve správním spise (na niž odkázal krajský soud) pak již pouze jakožto důkazní prostředek prokazuje naplnění skutkové podstaty příslušného správního deliktu, totiž že vozidlo provozované stěžovatelem skutečně stálo na ploše vyznačené dopravní značkou č. V 13a, jak se dostatečně konkrétně uvádí ve výroku. Informace uvedená až v odůvodnění prvostupňového správního orgánu, že vozidlo parkovalo na dané ulici před pobočkou UniCredit Bank, je pouze upřesňujícím sdělením, které nenahrazuje údaj o místě spáchání správního deliktu jako obligatorní náležitosti výroku. Není totiž nezbytné, aby zcela všechny údaje týkající se místa spáchání určitého skutku byly zároveň pojaty do výroku o něm; rozhodující je, aby i bez nich byl výrok určitý.

[13] Nejvyšší správní soud taktéž poukazuje na nutnost při posuzování nároků na konkrétnost ve výroku uvedeného místa spáchání správního deliktu zohledňovat okolnosti

pokračování

každého jednotlivého případu, především pak ve vztahu k jednoznačnosti či naopak složitosti dané skutkové situace. Je proto třeba v každé věci velmi pečlivě zvažovat aplikovatelnost judikатурních závěrů vyřčených na podkladě konkrétní zcela specifické skutkové situace, a to vzhledem k nuancím jejich skutkových stavů. Ve stěžovatelském odkazovaném rozsudku ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42, byla situace oproti nyní řešené složitější v tom, že na předmětné ulici (což byl jediný lokalizační údaj uvedený ve výroku) se nacházela jak parkovací místa placená, tak i bezplatná; bylo proto nezbytné ve výroku rozhodnutí přesnějším určením konkretizovat místo spáchání správního deliktu tak, aby bylo zjevné, že vozidlo stálo na dané ulici právě na ploše, která podléhala poplatku za parkování, což ovšem ze správním orgánem formulovaného výroku nebylo seznatelné. Takový výrok proto skutečně nemohl být akceptován, neboť řidič příslušného vozidla dle něj teoreticky mohl zaparkovat též na neplaceném parkovacím místě. Dále například v nedávném rozsudku ze dne 30. 4. 2019, č. j. 2 As 194/2018 – 64, se Nejvyšší správní soud taktéž zabýval otázkou dostatečné konkretizace místa spáchání přestupku, přičemž výrok prvostupňového správního orgánu shledal nedostatečně určitým. Toto rozhodnutí se ovšem týkalo daleko složitější skutkové situace, neboť na měřené pozemní komunikaci se nalézalo několik křižovatek, které mohly jednotlivé místní úpravy omezení nejvyšší dovolené rychlosti provedené na této komunikaci ukončit; z výroku rozhodnutí však nebyl zřejmý takový popis místa spáchání přestupku, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem, případně nebyl protiprávním jednáním. Ani takový výrok proto nemohl být aprobován, neboť z jeho formulace jednoznačně neplynulo, že měření bylo prováděno na takovém úseku pozemní komunikace, kde předmětné omezení nejvyšší dovolené rychlosti skutečně platilo. V nyní řešeném případě je však situace odlišná vůči oběma výše nastíněným, neboť se jedná o skutkový stav relativně jednoduchý a jednoznačný. Vozidlo provozované stěžovatelem zastavilo na předmětné ulici na ploše označené vodorovnou dopravní značkou č. V 13a, právě touto plochou je určeno i místo spáchání správního deliktu ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí (je zde tedy přesnější lokalizace než jen celou ulicí), není zároveň pochyb o tom, kde se toto místo nachází a že na něm daná dopravní značka platí. Za situace, kdy v této věci nejsou žádné další okolnosti, kvůli nimž by měl být příslušný výrok nejednoznačný, není na místě klást na správní orgány přespříliš formalistické nároky. Nejvyšší správní soud proto shrnuje, že považuje výrok prvostupňového správního rozhodnutí co do určení místa spáchání správního deliktu za dostatečně určitý, protože posouzení této právní otázky krajským soudem bylo správné. Kasační námitka je proto nedůvodná.

[14] Stěžovatelovu argumentaci, že porušení dopravní značky č. V 13a může spočívat jen a pouze ve vjezdu, nikoliv však v následném parkování v touto značkou vymezené oblasti, již vypořádal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 As 324/2016 – 46. K obsahově totožným tvrzením uvedl, že „*nesouhlasí s námitkou stěžovatelky, že nebyly naplněny znaky přestupku, a tudíž nelze dovozovat správní delikt provozovatele vozidla. Znaky přestupku, jehož se řidič dopustil, vymezila již městská policie ve svém oznámení správnímu orgánu prvního stupně. Zákaz vjíždět na vodorovné dopravní značení V 13a podle § 23 prováděcí vyhlášky je třeba chápat ve smyslu, jak jej popsal krajský soud: pokud je zakázáno vjíždět, pak to rovněž znamená, že je zakázáno i stát (argument a minori ad maius). Vjíždění na plochu představuje totiž předpoklad k následnému stání, a pokud by byl tedy zákaz respektován, nikdy by zde vozidlo nestálo. Zároveň stáním na takto vymezené ploše porušuje řidič povinnost dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jelikož v tomto místě*

ohrožuje bezpečnost a plynulost silničního provozu a zejména jízdu ostatních vozidel. Právě toto obecné ustanovení představuje sběrnou kategorii zakázaných jednání, kam spadá i neoprávněné zastavení či stání. Rovněž argumentace stěžovatelky rozsudkem NSS ze dne 30. 11. 2016, č. j. 2 As 176/2016 - 46, není v tomto kontextu správná. NSS v uvedeném rozsudku konstatoval, že nelze naplnit skutkovou podstatu § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, pokud dopravní značka zakazuje přejíždění čáry, a nikoliv předjíždění vozidel. Pro zákaz předjíždění v daném případě však chyběla opora v zákoně. Naproti tomu zákaz stání na místech, kde by mohl být ohrožen provoz, v zákoně výslovně uveden je a k jeho respektování má přispívat rovněž vodorovná dopravní značka V 13a. Jednání řidiče vozidla tedy vykazuje znaky přestupku dle zákona o silničním provozu, který spočíval v neoprávněném stání. Tyto podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla tak byly naplněny. NSS souhlasí se závěrem krajského soudu, že stěžovatelka jako provozovatel vozidla nezajistila dodržování povinností řidiče vozidla a pravidla provozu na pozemních komunikacích, čímž se dopustila správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu.“ V nyní projednávané věci neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit od svého dříve zaujatého právního názoru. Lze proto uzavřít, že krajský soud posoudil předmětnou právní otázku správně, když taktéž za pomoci logického argumentu *a minori ad maius* dospěl ke shodnému závěru, že dopravní značka č. V 13a zakazuje v jí vyznačeném prostoru i stání; byla proto splněna zákonná podmínka odpovědnosti stěžovatele jakožto provozovatele vozidla za správní delikt dle § 125f odst. 21 písm. a) zákona o silničním provozu, totiž že se řidič tohoto vozidla dopustil neoprávněného zastavení nebo stání. Kasační námitka je proto nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyla naplněna žádná ze stěžovatelem uplatněných kasačních námitek, taktéž neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti; proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl v tomto kasačním řízení úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost. Proto soud vyslovil, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému ji nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu